

legemlige eller aandelige Vel; thi »Ægtefællerne have *Ret* til at fordre, at Samlivet svarer til Ægteskabets *Formaal*« o. s. v. (*Retspligter* ere dog ellers kun saadanne *Pligter*, der kunne haandhæves ad retlig Vej.)

Vore familieretlige Forfatteres gammeldags Syn paa Ægteskabet som retlig Institution medfører paa mangfoldige Punkter urigtige Anskuelse. Hvor vore Loves Ord ikke svare til deres Udgangspunkt, rettes Lovens Ord. Man tillader sig stundom i Familieretten en Frihed i Fortolkningen, som i ingen anden Gren af Retsvidenskaben vilde blive godkendt. Professor Deuntzers Familieret er den første, der viser et Brud med det gamle, men han gennemfører langt fra overalt de nye Synspunkter konsekvent, ligesom mange af de gamle urigtige Fortolkninger gaa igjen i hans Værk.

Der synes at være almindelig Enighed blandt Juristerne om, at Forældremagten for saa vidt alene er hos Faderen, som i Tilfælde af Uenighed mellem Ægtefællerne *hans* Vilje er afgjørende, hvad jo er ensbetydende med, at *han* er ene-raadig over Børnene. Nu gjælder efter vor Ret den Regel, at umyndige Børn ikke kunne gifte sig uden deres Forældres Vilje. I Overensstemmelse med det almindelige Princip statuerer man da ogsaa her, at *Faderens* Tilladelse til Barnets Ægteskab er tilstrækkeligt, hvorved Moderens Ja eller Nej bliver overflødigt eller uden Virkning. I det følgende skal nu søges vist, at det tvært imod i Aarhundreder har været gjældende Ret i Danmark, at Moderen i *denne* Henseende er stillet lige med Faderen. Den hidtil som undtagelsesfri betragtede Regel, at Faderens Vilje med Hensyn til Børnene er den afgjørende, reduceres saaledes til at være i alt Fald en Regel med Undtagelser; muligt er det, at Fremtiden kan bringe flere Undtagelser for Dagen, og at Regelen overhovedet ikke er saa uangribelig, som man hidtil har troet.

Til Paavisning af den nævnte Anskuelses Urigtighed vil en retshistorisk Udvikling være tjenlig. Oprindeligt har det utvivlsomt været Sædvaneret i Danmark, at det var nærmeste mandlige Slægtninges Ret at bortgifte Kvinden uden at hendes Vilje havde noget at sige. Faderen solgte sin Datter; efter hans Død traadte nærmeste Slægtning i hans Sted. Retten til at bortgifte Pigen tilkom vel nærmest en enkelt Slægtning, men i Tidens Løb blev den øvrige Slægts Tilsyn med den-